ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Romania for Christ

Iulie 2018 - Septembrie 2018

Buletin de informare, încurajare la misiune și sprijin pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523

Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș. (Ioan 4:35)

Tu înmulțești poporul, îi dai mari bucurii; și el se bucură înaintea Ta, cum se bucură la seceriș, cum se veselește la împărțirea prăzii. (Isaia 9:3)

Dulceața Nemărginită

Cuvântul Lui este mai dulce decât picătura din fagurul de miere, comparația e făcută cu ceva care pe pământ nu are echivalent. (Psalmul 19:10) Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.) Dar înainte de toate dați-mi voie să vă pun o întrebare: câți din noi am gustat aici pe pământ stropul comparat de cuvântul Scripturii? El e aici pe pământ și știm din Cuvântul Sfânt că El constituie o excepție, are un anumit timp, și poate fi gustat numai de cei ce au curajul să se pregătească pentru clipa în care se poate savura stropul din plin. Elementele ajutătoare sunt răbdarea, credința și nădejdea.

Vreau să separ aici stupăritul modern de adevăratul stupărit. Stupăritul modern e conceput cu cizme bine închise, costum ca de scafandru, mască și mănuși groase. În modul acesta stuparul poate intra în stupină fără ca stupul să fie consultat. Iată un incident cu urmări amare: mama mea era oricând bucuroasă să meargă la stupină. Ea admira cum lucrează albinele, iar nouă ne aducea ceva răcoritoare. Într-una din vizite totul s-a schimbat radical. Cum a ieșit din mașină albinele au pornit în roi spre ea. Am băgat-o din nou în mașină, împotriva albinelor care încercau cu orice preț să intre la ea. Stând afară între albine o întrebam mereu, "Ce ai făcut? Ce cremă ai folosit?" Ea dădea mereu același răspuns..."nimic, nimic". Într-un târziu și-a amintit că a folosit "fabric softner". Pentru ziua acea ea a rămas condamnată să stea în mașină. Învățătură: Dacă vrei aici pe pământ să guști ceva din dulceața harului, intră pe ușă, prin Hristos, nu prin altă parte (Ioan 10:9).

Regulile sunt foarte stricte, nu poți să aduci mirosuri străine, nu poți să te îmbraci necuvincios, nu ai voie să faci zgomot, și nu poți cu bani cumpăra privilegiul de-a intra în stupină. Începi cu fregventarea ca musafir, apoi devii prieten, iar mai târziu colaborator. În acest caz ai cucerit părtășia celor din jur și dacă e în sezon albinele ți vor permite în toiul ostenelilor lor să savurezi împreună cu ele ceva de care nu toți oamenii au parte. Exagereză Biblia când spune, "Cuvintele mele, sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât

Urmare în pagina 4

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523
„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!" (Luca 10:2)

Ești tu creștin cu adevărat?

(fragment din „Ești tu sigur că ești creștin?”)

Au cei de azi credința pe care au avut-o creștinii din primele secole? Credința se verifică prin fapte. Dovedesc faptele creștinilor de azi că ei cred în Hristos Domnul, că au primit mântuirea Lui, că Îl ascultă și Îl urmează zi de zi? Există conținut creștin în viață sau e numai etichetă? Oare credeți că acesta e creștinismul adus de Sfântul Andrei pe meleagurile României? O, nu, nicidecum! Creștinismul adus de apostolul Andrei trezea o credință vie în Domnul Isus Hristos, cu schimbarea vieții, înlăturarea minciunilor, a bețiilor, a certurilor, a dușmăniilor, a furtișagurilor, a desfrâului, a tuturor păcatelor. Oare pot mincinoșii de azi, înșelătorii, blestemătorii de Dumnezeu, aroganții, neascultătorii de părinți, cei ce se dușmănesc unii pe alții și toate tipurile de desfrânați să se numească creștini de-ai Sfântului Andrei? Urmează ei învățătura lui? Și cârciumele, și Tribunalele, și pușcăriile sunt pline de creștini. Vai de un așa creștinism, căci e de factură diavolească și îI duce la pierzare! Și răul pleacă de sus în jos, căci aceia care ar trebui să vestească Evanghelia curată, cum a predicat-o Andrei, spre a trezi poporul la o altă viață, îi dau morfină prin ceremonii și ritualuri, îI sfințesc cu busuiocul, ca să meargă mai departe spre pierzare veșnică. Oare când se vor trezi toți cei ce slujesc cu Evanghelia? Când își vor da seama de marea lor răspundere spre a întoarce poporul român cu adevărat la Dumnezeu? Numele de Croitoru nu face pe om croitor, ci trebuie să învețe și să practice meseria aceea, numai atunci e croitor cu adevărat.

Toți creștinii din primele secole au știut că Domnul Isus a murit pentru păcatele lor, ca să-i scape de pedeapsa veșnică. Apostolul Pavel a scris creștinilor din Roma, care au crezut în Domnul Isus: *„Păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui”* (Rom.6:12). O așa Evanghelie a predicat și Sf.Andrei în Dobrogea. E adevărat că nu toți sciții de pe acele meleaguri au crezut, ci ca de obicei doar o mică minoritate. G.M.Ionescu spune în *„Istoria Bisericii Românilor din Dacia Traiană”* dând un citat al Episcopului rus Porfirie Uspenski, scrie: „Locuitorii autohtoni ai Moldo-vlahiei au ascultat foarte de timpuriu predica Evangeliei. Aici apostolul Andrei, cel întâi chemat, a avut trei discipoli de origină scită și anume: In, Pin și Rim, care au fost cei dintâi creștini și totodată cei dintâi martiri ai locului, și au suferit martiriul înghețați în râu”. Ne dăm astfel seama că nu au fost convertiți toți la creștinism. Marea majoritate a rămas păgână, căci de aceea au fost martirizați aceștia trei. Dacă ar fi devenit toți creștini, nu ar fi fost martirizați.

Acum cugetați voi! Marea majoritate a românilor de azi sunt ei

urmași ai minorității creștine de atunci sau sunt urmași ai majorității de atunci? Tu însuți ești cu adevărat creștin? Ai avut tu o zi când auzind Evanghelia te-ai convins de păcătoșenia ta și ai crezut, ți-ai încredințat viața Domnului Isus să ți-o spele de păcat, și de atunci cauți să trăiești voia lui Dumnezeu, așa cum e scrisă în Evanghelie? Sau te numești creștin, ca și marea majoritate, și trăiești în toate păcatele, habar nu ai de Evanghelie, de voia lui Dumnezeu, de sufletul tău, de veșnicia ta? Dacă aceasta e starea ta, atunci tu ești un creștin pierdut pentru veci, căci nu-L asculți pe Domnul Isus, ci pe Satana și partea ta pentru veci va fi cu Satana. E bine să te trezești din starea de nepăsare. Domnul Isus a spus: „Ce va folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul" (Ev.Matei 16:26).

Ești tu sigur că ești creștin? Dacă nu ești sigur, recunoaște că până astăzi te-ai mințit, te-ai înșelat pe tine însuți. Tu ai nevoie de Hristos Domnul ca să te mântuiască. El e gata să facă aceasta, căci de aceea a suferit și a murit pe cruce în locul tău. El are puterea să ierte păcatele. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume în care trebuie să fim mântuiți" (Fapt.Ap.4:12).

Doamne, trezește poporul român la adevărata credință în Tine!

Pitt Popovici

Urmare din pagina 2

mierea, decât picurul din faguri."? În Proverbe aflăm că pe pământ pot exista oameni care te farmecă prin bunătatea lor. (Proverbe 19:22, Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui:...)

În Noul Testament aflăm că lumea a fost cucerită printr-o dragoste care depășește orice imaginație și până și picurul din fagurul de miere nu poate cuprinde o asemenea dulceață. Dacă n-ai gustat aici pe pământ picurul din fagurul de miere dar ai gustat dragostea Divină n-ai pierdut mult, ai pierdut un lucru trecător. Dincolo de picurul mic pe pământ sus se află o eternitate mare. Regulile sunt stricte, veșnicia e lungă. Ai farmec? Te iubesc frații din biserică? Colegii cred despre tine că "da" al tău este da și "nu" al nostru este nu? Știi tu că noi ascundem în noi elixirul vieții? Gustă oamenii din dulceața noastră? Dacă în noaptea asta vine Domnul se văd în urma noastră picături pe care le-am dăruit altora? Noi suntem urmașii adevăratului Stupar, și fie că îi cunoaștem pe oameni, fie că nu-i cunoștem, urmele dovedesc că a trecut pe acolo un stupar adevărat (un om fermecător, un slujitor al Evangheliei... (Proverbe 19:22, Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui...) care Îl descopere pe Domnul nostru Isus Hristos, dragostea Lui eternă, elixirul veșniciei, bunătatea fără margini, și, peste toate, o picătură de milă într-o lume în derivă.

Stuparul

Folosirea Oportunităților

Faptele Apostolilor capitolul 14

Am sărbătorit nu demult marea sărbătoare a coborârii Duhului Sfânt. Cu această ocazie ne-am amintit cu bucurie și am slăvit pe Dumnezeu pentru planul Său glorios, pentru lucrarea Lui măreață și pentru felul în care s-a răspândit Evanghelia în puterea Duhului Sfânt, prin cei de atunci și apoi prin cei care le-au urmat exemplul, astfel că astăzi Vestea Bună a ajuns în toată lumea.

Preocuparea înaintării lucrării lui Dumnezeu a fost dintotdeauna și este pentru totdeauna în inima fiecărui creștin, și Duhul Sfânt ne scoate în cale diferite oportunități pe care să le putem folosi, în puterea Lui, oportunități pentru care El ne-a echipat, ca să fim de folos semenilor noștri.

În Faptele Apostolilor, capitolul 14, Duhul Sfânt ne prezintă câteva oportunități folosite de ap. Pavel, astfel că el a putut să fie pentru ei o mare binecuvântare în multe chipuri și în multe feluri. Și noi putem să ne lăsăm la dispoziția Duhului Sfânt pentru ca cei din jurul nostru să fie binecuvântați prin noi.

Iată câteva oportunități la dispoziția noastră:

I. Oportunitatea de a vesti Evanghelia cu îndrăzneală (Fapte 14:3)

Ap. Pavel și Barnaba au folosit oportunitatea de a vesti Evanghelia *cu îndrăzneală.*

Exemplul apostolului Pavel care împreună cu Barnaba au intrat în sinagoga iudeilor din Iconia și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de iudei și greci au crezut, este un exemplu minunat de folosire a oportunității de vestire a Evangheliei.

Reacția de împotrivire care este un lucru de așteptat din partea celor împotrivitori, nu i-a descurajat să continue să predice cu îndrăzneală: „...au rămas destul de multă vreme în Iconia şi vorbeau *cu îndrăzneală* în Domnul, care adeverea Cuvântul privitor la harul Său...” (Fapte 14:3).

Noi nu putem să intrăm în sinagogi sau în biserici tradiționale ca să le vestim Evanghelia, dar cu siguranță că Dumnezeu ne va scoate și nouă în cale oportunități pe care le vom recunoaște îndată, și vom ști că ne sunt date, ca să le putem folosi.

Și noi vom avea ocazia să vorbim cu alții despre dragostea Domnului Isus și despre jertfa Lui substitutivă, iar Duhul Sfânt ne va dărui cuvinte potrivite și o atitudine adecvată pentru ca să le transmitem mesajul pe înțelesul lor.

Ap. Pavel a vestit Evanghelia *cu îndrazneală* și tocmai această îndrăzneală a lui, parcă e subliniată în textul acesta, chiar pentru noi și se vrea să devină molipsitoare.

Părinte Ceresc, Te rugăm să ne dai și nouă putere să vestim Evanghelia cu îndrăzneală și în puterea Duhului Sfânt, oridecâte ori ne oferi oportunitatea de a sta de vorbă cu semenii nostri.

II. Oportunitatea de a face bine semenilor noștri (Fapte 14:8-10)

Ap. Pavel ne-a lăsat în urmă un exemplu, despre felul în care el a folosit oportunitatea de a face bine: „În Listra era un om neputincios de picioare, olog din naştere, care nu umblase niciodată. El şedea jos şi asculta pe Pavel când vorbea. Pavel s-a uitat ţintă la el, şi fiindcă a văzut că are credinţă ca să fie tămăduit, a zis cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare." Şi el s-a sculat dintr-o săritură, şi a început să umble." (Fapte 14:8-10).

Apostolul a făcut această lucrare pentru că a primit putere să poată săvârși această minune. Și nouă Dumnezeu ne-a dat putere să putem săvârși lucrări pe măsura credinței și desigur pe măsura posibilităților noastre.

Desigur, nu putem să luăm pe olog de mână și să-l ridicăm, dar putem să ne rugăm pentru nevoile lui. Nu putem să acoperim toate nevoile cuiva, dar putem să-l ajutăm cu ceva. Este atâta nevoie să ajutăm și să facem un bine cât de mic, bine, care devine unul foarte mare pentru cineva care are nevoie de el.

Folosirea oportunităților de a face bine trebuie să fie pe inima noastră a fiecăruia, astfel încât să dorim să facem bine altora. folosind astfel oportunitățile de ajutorare, pe care Dumnezeu ni le scoate în cale.

Ap. Pavel îi scrie lui Tit, un adevăr care rămâne în picioare pentru toate vremurile:

„Adevărat este cuvântul acesta, şi vreau să spui apăsat aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine şi de folos pentru oameni." — Copii lui Dumnezeu sunt echipați de Dumnezeu să poată vedea nevoile și să poată să participe la progresul Evangheliei prin binele pe care pot să-l facă semenilor lor.

Părinte Ceresc, Te rugăm să ne dai și nouă ocazia să venim în ajutorul brațului slab, oridecâte ori ne oferi oportunitatea de a acoperi într-un fel sau altul nevoiele semenilor noștri.

III.Oportunitatea de a îndrepta lucrurile greșite (Fapte 14:14-17)

Cei din Listra au văzut minunea săvârșită prin vindecarea lui Enea și toți în unitate au declarat cu entuziasm: „Zeii s-au pogorât la noi în chip omenesc" (Fapte 14:11b), și au vrut să le aducă închinare și jertfe atât lui Pavel cât și lui Barnaba.

Amândoi, mânați de același Duh, au folosit această ocazie ca să îndrepte lucrurile greșite și concepțiile greșite, arătându-le lucrurile pe care trebuie să le părăsească (zeitățile și închinarea la zei) și să-și îndrepte privirea spre Dumnezeu: „Oamenilor, de ce faceţi lucrul acesta? Şi noi suntem oameni de aceeaşi fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă

întoarceţi de la aceste lucruri deşarte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul şi marea, şi tot ce este în ele”.

Trăim în mijlocul unor oameni care se declară creștini. Unii dintre ei au obiceiuri și practici păgâne, așa cum am avut și noi cei care venim din lume. Pentru unii dintre noi a trebuit mult timp să realizăm că purtam cu noi un bagaj păgân, bagaj la care am renunțat numai atunci când ne-a îndreptat Cuvântul lui Dumnezeu.

E rândul nostru să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, pentru a îndrepta lucrurile strâmbe. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este dreptarul învățăturilor sănătoase și singura autoritate în materie de doctrină, conduită și trăirea vieții de fiecare zi.

Părinte Ceresc Te rugăm să ne dai putere prin Duhul Sfânt să fim instrumente binecuvântate în slujba Ta, pentru îndreptarea lucrurilor și practicilor care trebuiesc îndreptate, potrivit cu învățătura sănătoasă.

IV. Oportunitatea de a folosi necazurile din viața ta pentru întărirea altora

Iată necazul prin care a trecut Pavel: „Atunci au venit pe neaşteptate din Antiohia şi Iconia nişte Iudei, care au aţâţat pe noroade. Aceştia, după ce au împroşcat pe Pavel cu pietre, l-au târât afară din cetate, crezând că a murit” (Fapte 14:19). Dar „când l-au înconjurat ucenicii, Pavel s-a sculat şi a intrat în cetate”. (Fapte 14:20a)

Noi am zice că nu se putea un necaz mai mare decât acesta, dar apostolul Pavel tratează acest necaz, ca pe un lucru de așteptat, pentru fiii Împărăției. El nu se plânge de necazul prin care a trecut și nu face din lucrul acesta un motiv de a da înapoi sau de a slăbi în lucrarea lui Dumnezeu.

În ciuda acestui necaz, el își continuă lucrarea de răspândire a Evangheliei, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. A doua zi, a plecat cu Barnaba la Derbe. După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta, şi au făcut mulţi ucenici, s-au întors la Listra, la Iconia şi la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor.

Necazurile celor de atunci și necazurile noastre rămân dovezi evidente că suntem pe drumul cel bun și în astfel de situații avem nevoie mai mult ca oricând să ne îndemnăm unii pe alții să rămânem tari hotărâți, până la capăt: „El îi îndemna să stăruie în credinţă şi spunea că în Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. (Fapte 14:22b)

Îndemnul Duhului Sfânt prin exemplul apostolului Pavel, rămâne pentru totdeauna, pentru toate generațiile și desigur și pentru noi, ca să călcăm pe urmele înaintașilor noștri.

Dumnezeu ne va oferi și nouă oportunități de tot felul pe care să le folosim pentru înaintarea lucrării Lui în sfera noastră de influență.

Doamne te rugăm să ne ajuți să folosim aceste oportunități. Amin.

Costel Cristea

Bătrânețe, un Anotimp de Sezon

Am citit un articol scris de o doamnă neurolog - Orly Avitzur. Ea scrie despre descoperirile lui Oliver Sacks un alt neurolog foarte cunoscut. Titlul articolului m-a făcut curioasă: "Creierul tău: folosește-l sau l-ai pierdut". Și respectivul medic spune că și-a consumat 40 de ani din viață studiind creierul uman, încercând să înțeleagă misterele minții și adunând în mod cronologic și organizat tot felul de informații legate de anumite cazuri reale. În momentul când Orly îi lua interviu acestui neurolog, el avea deja 71 de ani, dar avea o energie tinerească, entuziasm si vitalitate, deși se bătuse deja cu câteva boli serioase la vârsta lui. Purta aparat auditiv și își pierduse vederea de la un ochi, avea reumatism și alte boli specifice vârstei, dar își păstrase dragostea de viață și făcea planuri să călătorească în alte țări.

În timpul vieții lui, datorită studiilor pe care le făcea asupra acestui subiect, și-a făcut un fel de plan cum să îmbătrânească frumos și… cât mai bine. Iată câteva practici care i-au folosit:

Însușește-ți o nouă îndeletnicire sau îmbunătățește una veche. El a cântat la pian până la 14 ani, și-a amintit că i-a plăcut să cânte la pian și a reluat cântatul la pian la 75 de ani. El spune că având intelectul activ, nu este numai distractiv, dar este și un exercițiu pentru creier, un exercițiu care ține creierul sănătos.

Mănâncă mai puțină carne, și mai mult pește.

Fii productiv și activ spiritual

Stai activ din punct de vedere fizic; înotul este un sport recomandat pentru cei mai în vârstă.

Bucură-te de înțelepciunea acumulată, în loc să plângi după tinerețea pierdută. Și anii bătrâneții pot fi plini de frumusețe.

……..

Asta spune unul din lume, și spune bine. Biblia ne învață însă cum să îmbătrânim frumos. Copiii Domnului au activități până în ultimele momente din viață. Au fost unii credincioși care și pe patul de moarte L-au mărturisit pe Hristos, iar prin atitudinea lor i-au întărit pe cei din jur și au radiat de bucurie în momentele de mare tristețe. Copiii Domnului întineresc ca vulturii… și au zborul înalt și maiestos. Până și natura ne spune că toamna se culeg roadele… că până când vine acel sezon, fructele nu sunt coapte. Care fructe? Galateni ne spune în 5:22-23… "Roada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor…." Acestea ar trebui să fie podoabele bătrâneții noastre (deci ne putem alege ceva îndeletniciri din lista asta). Femeile

în vârstă au sarcina să le învețe pe cele tinere și să împărtășească din experiența și înțelepciunea acumulată într-o viață întreagă… cei bătrâni să-i învete pe cei tineri Calea Domnului.

America este însă țara în care oamenii bătrâni nu mai au nicio întrebuințare. În nici-o altă cultură parcă nu este așa de evidentă lipsa de respect pentru cei în vârstă și pentru tot ce reprezintă ei. Culturile asiatice în special, chinezii, japonezii au o atitudine deosebit de frumoasă, chiar reverență pentru părinții și strămoșii lor. Asta nu înseamnă că trebuie să ne închinăm strămoșilor cum se întâmplă prin diferite părți ale lumii; dar este așa o lipsă de înțelepciune să nu înveți din greșelile altora - sau din succesele lor. Și cine ar putea mai sincer și mai deschis să îți arate cicatricele experiențelor proaste sau succesele experiențelor bune, ca să poți lua învățătură din ele – dacă nu cei apropiați: părinți, frați în credință.

Poate nu m-am gândit suficient la acest subiect în anii când îmi ziceam că încă sunt tânără. Dar pe ce trece vremea trebuie să accept schimbările pe care le lasă trecerea timpului și peste mine. Și mă gândesc că trebuie să o fac cu grație. Am văzut bătrâni nesuferiți și nu vreau să fiu o astfel de bătrână. Am avut și un exemplu deosebit în bunica mea, Boțan Ana. Întotdeauna am vrut să fiu ca ea… până și atunci când își pierduse simțul realității și uitase aproape tot din ultimii ani trăiți, și creierul ei funcționa cu informația anilor tinereții ei… până și în acele momente cosea, țesea, croșeta și făcea mâncare - sau cel puțin așa credea ea. Îmi amintesc că am venit de la serviciu odată și m-am apropiat de patul ei. Deja nu-și mai amintea multe nume… dar am avut plăcerea să mă știe până în ultimele ei clipe lucide. Și cum am ajuns lângă pat, a pus mâna pe sfetărul cu care eram îmbrăcată și a început să numere ochiurile. Nu știam ce se întâmplă și am întrebat-o ce face… și mi-a zis cumva supărată:

— Păi cum să-ți tricotez sfetăr dacă nu știu câte ochiuri să pun pe ace…?

Am stat cuminte să îmi numere ochiurile la sfetăr. Apoi a pus mâna pe cearceaful cu care era acoperită și m-a întrebat câte cămăși să-mi facă din el. M-am acomodat suituației. I-am spus să facă atâtea câte ies din material. N-a trecut un minut și m-a trimis să curăț fasolea și s-o pun la foc. Am fost foarte ocupate în seara aceea amândouă. Așa vreau și eu să mă duc… ocupată!

Așa trebuie să trăim… ocupați cu cele bune, ca să nu apucăm să facem prostii.

Mai am un gând de încheiere. Am câțiva pomi în grădină care de atâta roadă au crengile frânte. Mă întreb dacă există credincioși care suferă fiindcă au prea multă roadă. Mă întreb. Crengile mele nu sunt în pericol de rupere. Tu cum stai cu crengile? Dar cu roadele?

Rodica Boțan

Marea Însărcinare

(după modelul Domnului Isus)

(continuare din numărul trecut)

„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18)

Domnul Isus a trimes pe ucenicii lui în lume, și prin urmare și pe noi urmașii Lui dintodeauna, așa cum Tatăl l-a times pe El. Repet această afirmație puțin modificată. Deci noi am fost trimiși în lume cum a fost trimis și Domnul Isus. Eu niciodată nu prea am stat mult să mă gândesc la asta. Acesta este un mare privilegi pentru noi și în același timp o mare responsabilitate pe care nu prea mulți o înțeleg.

Este destul de regretabil faptul că creștinii încă din primele secole s-au comportat ca și moștenitori ai acestui pământ și s-au angajat în lupte teritoriale și de putere. Împăratul Constantin, de exemplu, cu toată intenția lui bună, a făcut o greșală imensă atunci când a declarat creștinismul ca religie de stat și a pus biserica sub autoritatea imperială. Din acel moment biserica și-a pierdut puterea și autoritatea spirituală. Așa cum spunea un Papă catolic, biserica de acum nu mai poate spune ”aur și argint nu am, dar nici nu mai poate spune unui slăbănog din naștere scoală-te și umblă”.

Trebuie să ne oprim în loc și să ne gândim la asta mai serios. Domnul Isus a spus urmașilor Lui căci vor face și ei minunile care le-a făcut El, încă altele și mai mari. Unii așa zis creștini astăzi se roagă la sfinții de demult să facă minuni, uitând căci Domnul a spus că și urmașii Lui vor face aceleași minuni în numele lui Isus Christos. Uităm că am fost trimiși în lume cu aceiași autoritate ca El. În loc să meargă în spiritul lui Christos, mai degrabă se lasă conduși de un spirit șovinist de ură și desbinare.

Biserica a uitat repede că întemeietorul ei nu a avut un loc unde să-și plece capul și că împărăția Lui nu este de aici. Când biserica și noi ca și creștini ne identificăm cu afacerile acestei lumi ne-am pierdut adevărata esență, menire și identitate. Ne-am depărtat prea mult de persoana Domnului Isus și de premisele puse de El pentru Biserica Lui. Ne frământăm cu grija zilei de mâine și cu tot felul de aspecte politice și am uitat complet că Domnul Isus a spus ”Ei nu mai sunt din lume, cum nici Eu nu mai sunt din lume”. Îndrăznim însă să spunem fără sfială că suntem urmașii Lui dar uităm că și noi am fost trimiși așa cum a fost timis El. De multe secole, de foarte multe, creștinii, Biserica Lui, a abandonat acest deziderat, acest rol divin și s-a identificat cu lumea. Este cazul să ne întrebăm serios dacă mai suntem biserica Lui, sau ne merge doar numele că trăim cum era deja cazul cu biserica din Sardes, (Apocalipsa 3). Bisericii din Sardes, una

dintre cele șapte biserici din Asia Mică din primul secol, Domnul i-a spus: ”Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! ține și pocăiește-te!” Cred că acest mesaj trebuie să-l auzim și noi astăzi.

Fără să ne întrebăm prea mult ce ar face Domnul Isus și ce așteaptă El de la noi, ne antrenăm în construirea de edificii care mai de care mai pompoase și le numim biserică a lui Cristos. Așa este cazul cu Catedrala Sfântul Petru din Roma sau Hagia Sofia din Constantinopol prin care creștinul a încercat să aducă cerul între niște ziduri și să creeze o admosferă cerească prin imagini năstrujnice închipuite în interiiorul unor clădiri din cărămidă și lemn. Ce trebuie să mai facă Domnul Isus ca să ne scoată afară din aceste ”biserici” și să mergem la ”Betesda” unde slăbănogii așteaptă un miracol, sau să mergem printre lanurile de grâu și să căutăm pe lucrătorii obosiți ai acestei lumi care cer totul de la oameni până la ultima picătură de energie? Ce trebuie oare să mai facă Domnul Isus ca să înțelegem că trebuie să mergem pe drumul ”Siharului” și să căutăm pe cei marginalizați de lume și pe cei dezumanizați din cauza păcatului? Ar fi mai bine dacă nu am aștepta să facă El ceva ca să ne scoată afară la lucru căci atunci El trebuie să închidă și să demoleze aceste opere grandioase, omenești cu care ne lăudăm așa de mult.

S-a mai întâmplat asta în istoria bisericii și chiar cu Templul din Ierusalim, când oamenii, creștinii au trebuit să se împrăștie care pe unde pentru a împlini voia lui Dumnezeu, și biserica tot nu a învățat prea mult. Onorăm pe cei morți și neglijăm pe cei vii care se zbat între viață și moarte. Sărutăm Biblia și icoane dar scuipăm pe frați și pe aproapele nostru fiindcă nu agreează cu noi. Ne închinăm și onorăm pe sfinții care au făcut ceva cu viața lor și neglijăm pe însuși Domnul Isus care a spus ”Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimet și Eu pe voi”. Există lucruri care putem să le facem, dar există lucruri care trebuie să nu le lăsăm ne făcute, acelea se numesc priorități. Care este prioritatea noastră? Dacă nu știm trebuie să întrebăm pe Cel care ne-a trimes.

Nu este intenția mea să las impresia aici că nu trebuie să avem biserici. Nu bisericile în sine sunt o problemă ci teologia noastră cu privire la biserică și atitudinea noastră față de biserică. Cred că am pus și punem foarte mare importanță pe biserică ca și organizație în detrimentul biserici ca și organizăm. Avem tendința să neglijăm scopul și misiunea bisericii ca și organism în schimbul unui devotament excesiv față de clădire și instituție în care aceasta funcționează. Când Domnul Isus a spus lui Petru: ”Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea” este absurd să credem că El s-a gândit atunci la catedrale impunătoare sau la o organizație cu caracter mondial și un lider în scaunul lui Petru la Roma. Când Biblia compară Biserica cu ”trupul” sau ”mireasa” Sa este absurd să ne gândim la clădiri

impunătoare sau organizații cu o ierarhie morbidă.

Biserica lui Hristos este un organism viu în mișcare și acțiune. Ca și organism, evident trebuie să se reproducă. Acesta este un aspect important al unei biserici locale. Dacă o biserică nu se reproduce, înseamnă că aceea biserică este bolnavă la fel ca și un organizm care nu se reproduce. Domnul Însuși ne-a spus metoda de reproducere a unei biserici: „Mergeți în toată lumea și faceți ucenici din toate neamurile!" Atunci când punem accentul pe biserică ca și organizație este ca și când avem o mașină nouă și frumoasă pe care o ținem în garaj și doar o ștergem de praf, o lustruim toată ziua, îi schimbăm uleiul, ne învârtim pe lângă ea tot timpul, o iubim, dar nu o scoatem din garaj și nu o folosim la nimic. Aceea mașină, cu toată valoarea și frumusețea ei este absolut inutilă. Sunt convins că Biserica Domnului Isus este un obstacol în avansarea răului în lume. Pentru aceasta însă Biserica trebuie să penetreze straturile sociale și să se infiltreze printre oameni, nu să stea închisă între niște ziduri.

Cum M-a trimis pe mine Tatăl așa vă trimit și Eu pe voi. Mergeți și faceți ucenici, a zis Domnul Isus. Care este dezideratul nostru ca urmași ai Lui?

Vreau să subliniez aici un alt aspect al acestei chemări ca să fim ca și El. Henry Nouwen numește aceasta "calea în jos", calea spre smerenie. Să ne coborâm din noi înșine la smerenie. Ca și Domnul, noi trebuie să umblăm pe calea smereniei. Fiul Omului, adică Domnul Isus, nu a venit să i se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața pentru mulți.

Acesta este mesajul Evangheliei. Viața unui urmaș al lui Isus Christos trebuie să fie o viață de smerenie. Să nu uităm căci Domnul nostru nu a avut un loc unde să-și plece capul, a mers călare pe un măgar, și la cina cea de taină a incins ștergarul și a spălat picioarele ucenicilor Lui. Aceasta înseamnă cum mai trimis tu pe Mine așa i-am trimis și eu pe ei. —— *(… continuare în numărul următor).*

Zach Ploscaru, Fremont, California

Mure cu frișcă, sau frișcă cu mure?

Spunea Dr. McGee mai demult că toți oamenii mari ai Bibliei au păcătuit. Dar dintre toți, păcatul lui David stă ca o mură neagră într-un castron cu frișcă, atât este de vizibil. Și că, da, David a păcătuit mai mult decât alți oameni ai Lui Dumnezeu. Dar, păcatul lui David a fost o excepție în viața lui, nu o regulă, „o normă obișnuită". De aceea Dumnezeu l-a numit om după inima Lui.

Păcătoși suntem și noi… dar este viața noastră un castron cu mure și o lingură de frișcă sau invers? Este păcatul o stare permanentă la noi, sau este o excepție? Alegerea este din nou, grație libertății pe care Dumnezeu a dat-o omului, a noastră…

„După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: „Fraţilor, ce să facem?”... şi, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.” (Faptele Apostolilor 2:37…41b)

Secretul unei slujiri cu rod pentru Împărăție

Vremea în care Dumnezeu a hotărât să trăim pe acest pământ e una foarte interesantă, complicată și pe alocuri ostilă Evanghieliei. Scriu gândindu-mă că aceste rânduri ar putea ajunge în atenția unor credincioși descurajați în aceste vremuri și poate chiar obosiți după un timp lung de nerod, și în același timp nădăjduind să fiu folosit de Domnul și prin această slujire a scrisului.

Sunt lucrător cu Evanghielia și scriu nu doar cu mintea ci și cu inima; scriu din papucii unui slujitor ce a trecut și el prin stări de deznădejde, istovit emotional și spiritual pentru lipsă de rod în câștigarea de suflete pentru Hristos. Rodirea noastră, și vreau să fac limpede acest lucru, nu se măsoară doar în suflete întoarse la Domnul ci mai întâi în ce rodește Duhul în noi. Încă dintr-un bun început vreau să precizez că Duhul Sfânt e Cel ce dă viața celor morți spiritual și că noi suntem responsabili doar cu săditul și udatul așa cum spunea și apostolul Pavel scriind celor din Corint... “Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu prin care aţi crezut; şi fiecare, după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească” (1Cor. 3:5-7). Chiar dacă presiunea mântuirii oamenilor nu e pe umerii noștri avem datoria de “a sădi” excepțional și de “a uda” la timp și ne la timp, după vorba apostolului Pavel (2 Timotei. 4:2).

Recent am recitit pasajul din Faptele Apostolilor capitolul 2 și Dumnezeu mi-a răspuns unei constante întrebări cuibărită adânc în inima mea: De ce azi nu se mai întorc oameni la Hristos ca în perioada aceea, sau măcar ca în vremurile de recente teziri spirituale din anii trecuți? O astfel de întrebare ar putea frământa și viața ta, și slujirea ta. Te invit să găsim împreună un răspuns ce vine din Scriptură.

Privind la starea mulțimii adunate în jurul ucenicilor (străpunși la inimă), și văzând reacția ascultătorilor lui Petru la predica sa (Faptele Apostolilor 2:22-36) din ziua de Rusalii (Fraților, ce să facem?), cred că înțeleg unde e secretul unei slujiri cu mai mult rod. E clar probabil

pentru toți cei ce-L iubesc pe Hristos că Duhul Sfânt e Cel ce mișcă inimile și convinge de păcat iar abia apoi omul străpuns la inimă se va pocăi și se va întoarce la Domnul. Însă ca unii ce suntem conlucrători cu El și noi avem un rol, un rost, o influiență în procesul de întoarcere a omului la Dumnezeu. Mă uit la Petru și vreau să învăț. Iată ce cred eu că a făcut diferența în acea zi.

Primul aspect remarcabil ce-l văd la Petru - curajul cu care stă în fața unei mulțimi disprețuitoare ce batjocorea pe cei ce vorbeau în alte limbi "cum le da Duhul să vorbească". Predica, mesajul apostolului Petru e însoțită de o atitudine necesară oricui atunci când rostește Cuvântul Evangheliei - *îndrăzneala*. Indiferent căror oameni te adresezi, atunci când rostești Cuvântul lui Dumnezeu trebuie ca ascultătorii să poată vedea un om neînfricat atunci când vorbește despre Isus, un om ce nu se lasă intimidat de nimic. Iată ce-i spunea Domnul lui Ieremia altădată ... "tu încinge-ţi coapsele, scoală-te şi spune-le tot ce-ţi voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier şi un zid de aramă"... (Ieremia 1:17-18a). Nu mă pot aștepta ca cei ce mă ascultă să fie convinși de un mesaj predicat fără curaj/carismă. Noi suntem chemați să accesăm puterea lui Dumnezeu ce ne-a fost promisă (Matei 28:18-20). Nu vă temeți de oameni nici nu vă lăsați copleșiți de circumstanțe; avem o trimitere, avem o misiune și avem o Putere ce lucrează în noi și prin noi. Lumea va încerca să ne intimideze, ne va batjocori și va disprețuiți ceea ce facem însă El are ultimul cuvânt - fii dar curajos, îmbărbătează-te și fă lucru, unui evanghelist ... spunea și Pavel lui Timotei altădată (2 Timotei 4:5).

Un alt lucru remarcabil ce-l întâlnim la Petru — convingerea cu care adresează mesajul mulțimii adunate la sărbătoarea din Ierusalim. De unde vine această convingere? Nu poți avea un mesaj convingător fără ca ceea ce spui sau predici altora să nu te fi convins pe tine, să fi fost trăit de tine mai întâi. Nu încerca să vorbești de lucruri ce încă nu le-ai experimentat tu și nu sunt parte integrantă e vieții tale. Petru la Rusalii vorbea de moartea și învierea lui Hristos, lucrare la care a fost martor ocular; ba mai mult a experimentat învierea lui Hristos în cel mai evident mod, în cea mai clară experiență. Petru avusese în nenumărate rânduri să-L vadă la lucru pe Hristosul înviat. Dumnezeu de-a lungul istoriei biblice vedem cum cheamă și apoi trimite oameni în Lucrarea Sa, oameni ce mai întâi au avut o întalnire cu El, au fost în școala Lui, Îl cunoscuseră bine pe El și echipați direct de El au fost mai apoi trimiși. Rolul și rostul experienței noastre personale e important atunci când vorbim de Dumnezeu. Oamenii vor aștepta evidențe clare în viața noastră dovedind faptul că am umblat cu El, că-L cunoaștem pe El, că a

Deja sunt aproape 28 de ani de când un mic grup de frați a luat inițiativa să formeze societatea misionară „România pentru Hristos” (Pitt Popovici, Constantin Cristea, Elisei Boțan, Pavel Ploscaru și Ken Fisher). De atunci și până azi, societatea *nu are salariați*, toți lucrează voluntar, și mersul lucrărilor se face cunoscut prin acest Buletin trimestrial. Fondurile primite sunt trimise predicatorilor sponsorizați.

Scopul Societății Misionare „România pentru Hristos” este să ajute la plantarea de noi biserici și să ajute bisericile mai mici să aibe un păstor, care să predice Evanghelia. Astăzi lucrarea s-a extins din România și în Republica Moldova și în Bucovina de Nord (Ucraina). Harul lui Dumnezeu e nemărginit și El a făcut ca Împărăția Lui să se lărgească. De pildă în Oltenia erau altădată doar zece bisericuțe, iar astăzi Evanghelia se predică în peste 100 de localități.

Metoda de sprijin este prin sponsorizare. În cercul respectiv de misiune, există câte un frate predicator supraveghetor, care cercetează periodic lucrarea (pentru încurajare și pentru a evita fraudele). Mulțumim celor care doresc să fie părtași la această sfântă lucrare. Cei care sponsorizează primesc gratuit acest Buletin trimestrial al Societății.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să luați legătura cu fratele Constantin Cristea, (917) 913-7444. Iar banii pot fi trimiși cu specificația predicatorului sponsorizat la adresa: Romania for Christ, P. O Box 2329, Pleasant Hill, California 94523.

făcut lucruri mari în noi, pentru noi și cu noi. Ați auzit de multe ori mărturi personale ale oamenilor ce au vorbit de puterea lui Dumnezeu care a lucrat în viața lor și cred că v-au cercetat, probabil că v-au și marcat viața pentru multă vreme. Mărturia personală are mare putere și impactul ei in viața altora e inevitabil alături de lucrarea Duhului; de aceea vă invit să folosiți mereu experiența personală cu Dumnezeu atunci când vorbiți despre lucrurile lui Dumnezeu. Nu ne putem aștepta ca oamenii să reacționeze semnificativ la ce le spunem despre Isus fără ca noi să fim parte din ceea ce Dumnezeu face în noi. Oamenii aștepta azi evidențe ale puterii lui Dumnezeu - unde să le vadă dacă nu în viața noastră? Cred că unii din cei ce-l ascultau pe Petru aveau idee despre el (mai devreme în ziua de Rusalii când vorbea în limbi unii spuneau: toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Fapte 2:7b), știau ceva despre el înainte, însă acum e alt om, e total schimbat. Trebuie că a avut o experiență personală deosebită în viața lui!

Claritatea cu care vorbea Petru e un alt element important al mesajului său ce merită toată atenția. În cuvântul lui, Petru e foarte explicit, totul e clar și nu lasă loc pentru nuanțare. Sublinează clar cui se adresează — bărbați israeliți — întâmplarea

aceasta e despre voi, nu despre alții parcă vrea să spună. Tot ce avea să transmită îi privea pe ei, pe evrei. Petru nu a lăsat loc de interpretare în ce a transmis, totul a fost spus limpede/clar - voi L-ați răstignit și L-ați omorât - fără să evite momentul, să-i fie teamă el pune punctul pe "i" - sunteți vinovați. Trebuie, dragi mei, în mesajul ce-l ducem lumii pierdute să fim clari și direcți - omul e vinovat. Astăzi se predică tot mai des un mesaj diluat în care omul apare bun, cu suficiente resurse în el însuși pentru a se schimba, pentru a se mântui singur chiar. Trebuie să nu evităm adevărul — omul e păcătos, nimic bun nu locuiește în el și e vinovat și demn de moarte. Un astfel de mesaj ne rostit clar va lasă impresia oamenilor că se pot descurca și singuri, că n-au nevoie de Hristos, de Dumnezeu. Ceea ce a străpuns la inimă oamenii atunci și o va face și astăzi e acest sentiment de vinovăție, de necurăție lăuntrică și va conduce omul spre acel moment al disperării — Fraților, ce să facem? (Fapte 2:37b) Fiți clari în afirmarea acestei realități deși e nepopular azi și respins tot mai mult chiar și în mediul evanghelic.

Ceea ce te uimește la mesajul rostit de Petru la Rusalii e și concluzia ce o transmite el cu atâta putere - "Să ştie bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus pe care L-aţi răstignit voi." (Faptele 2:36)

Ce înțeleg eu de aici și încerc să pun în slujba lucrării de evanghelizare e modul în care trebuie să închei o conversație despre Hristos și actul măreț al mântuirii - finalul trebuie să surprindă siguranța ce o am cu privire la divinitatea lui Hristos - El e Domn/Stăpân - și implicit apoi să generez în celălalt nevoia de Mântuitor, aceasta va conștientiza în interlocutorul meu gândul că e responsabil pentru o decizie și că se află în fața unei realități cu implicații eterne pentru sufletul lui și nu numai.

Aceste gânduri nu aș vrea să împovăreze pe cineva, să descurajeze lucrătorul cu Evanghielia ce poate gustă pustiul, lipsa de rod ci mai degrabă doresc să înțelegem că El mântuiește, că Duhul Sfânt convinge, că nici la chemarea la mântuire făcută de Hristos n-au fost mulți cei ce au răspuns, dar că noi sunt datori cu mai multă îndrăzneală/curaj, cu o trăire personală intensă cu Dumnezeu, care să genereze convingeri proaspete în noi, cu un mesaj clar și curat ce nu caută la fața omului ci-L condamnă mai degrabă în starea de păcat, și nu în ultimul rând putere în a transmite o concluzie fermă ce nu va putea fi contestată sau pusă la îndoială.

Pot totul în Hristos care mă întărește, pe mine dar și pe tine scump truditor pe ogorul Evanghieliei.

Ovidiu Rauca
Bay Area, Iunie 2018

Timpul Graduării

„Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe?” (Ioan 14:9)

Este timpul graduării! Am asistat la unele graduări de curând și am observat cât de mult accent se pune pe reputația școlii și pe succesul graduanților. Trebuie să fie neapărat mândri de realizarea lor și de reputația școlii lor.

Am observat că Domnul Isus se comportă diferit cu graduații Lui. După trei ani și jumătate călcând pe urmele Rabinului lor ajung în final la timpul graduării, în camera de sus. Fără îmbrăcăminte specială, se adună încă odată în jurul mesei numai ei și cu Rabinul lor să pună toate lucrurile împreună, să celebreze și să verifice ce-au învățat și să mai adauge la lucrurile importante pe care le-au scăpat din timpul școlii. Și în capitolele 13 și 14 din Ioan putem să vedem felul cum celebrează Domnul Isus cu graduații lui.

În versetele 4 și 5 vedem cum Domnul Isus se scoală de la masă, se schimbă în hainele de slujitor, toarnă apă în lighean, le spală picioarele și le șterge cu prosopul Lui. A fost cam greu să-l convingă pe Petru să-L lase să-i spele picioarele dar până la urmă a realizat că ar fi și mai bine să-l spele tot. Le spune în felul acesta că slujirea și umilința este primul lucru cu care trebuie să plece la acțiune. Apoi în versetele 33 și 34 prin expresia ”Copilașilor” cu multă gingășie le face cunoscut că va fi doar încă puțin cu ei și le înoiește poruca dragostei care trebuie să semene de acum încolo cu dragostea arătată de El și așa i-a învățat că dragostea se arată prin exemplu personal și cu multă gingășie.

Apoi le aduce aminte că robul nu este mai mare decât domnul lui și prin asta îi face să înțeleagă că dacă Domnul lor s-a putut apleca să spele picioarele și să slujească nici ei nu sunt prea mari ca să se poată apleca. Iar folosul și binecuvântarea vine din a practica ce ai învățat.

Le face apoi cunoscut că unul din ei Îl va vinde și prin întrebarea ”nu cumva sunt eu?” înțelegem că ei realizează că toți sunt capabili s-o facă. Apoi urmează timpul ucenicilor să pună întrebări și să lămurească lucruri neclare pentru ei.

Petru, îl întreabă, Doamne unde te duci? Și El îi spune că acolo unde se duce El ei nu pot să vină acum ci doar mai târziu și Petru încearcă să-L convingă că el e diferit și că e gata să-L urmeze până la moarte iar după cântatul cocoșului învață să nu supraestimeze capabilitatea lui și așa cum ne învață și pe noi Apostolul Pavel, când credem că suntem tari să avem grijă să nu cădem. Le spune apoi că merge să le pregătească un loc și se va întoarce să-i ia și pe ei, și ei

trebuie să știe deja și unde se duce și calea într-acolo.

Apoi Toma, îi dă de gol că nu știu nici una nici alta. Domnul Isus le amintește că El este Calea, Adevărul și Viața și nu este alt acces la Tată decât pri El. Și tot prin El ar fi putut să cunoască și pe Tatăl...

Și acum intervine Filip, care spune că dacă le arată pe Tatăl nu mai au nici o altă pretenție... Și aici Domnul Isus are întrebarea cu efect cercetător pentru Filip și peste ani și pentru noi: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Și îi explică iar lui Filip cum stau lucrurile cu Domnul Isus și cu Tatăl și că El trebuia să fie convins după atâta vreme petrecută cu Domnul Isus. Și mă întreb cum l-o fi lovit întrebarea aceasta pe Filip dar în acelaș timp m-a lovit și pe mine pentru că Filip a fost trei ani și jumătate cu Domnul Isus și trebuia să-L cunoască mai bine iar eu care am fost cu El patruzeci de ani mă întreb: cât îl cunosc de bine?

Nici ceilalți ucenici nu l-au cunoscut suficient însă gura l-a dat de gol pe Filip că nu-l cunoaște suficient cum gura ne dă de gol și pe noi de cele mai multe ori că nu-L cunoaștem suficient. Apoi răstignirea i-a dat de gol pe toți. Toți au concluzionat că a fost un Rabin mai bun ca alții, mai gingaș, mai iubitor, cel mai înțelept. Și trăgeau nădejde, dar s-a terminat tot și trebuie să se întoarcă fiecare la treburile lui.

Însă noi realizăm că ei totuși L-au cunoascut mai bine însă s-a strecurat deznădejdea acolo până în dimineața învierii și atunci au descoperit temelia pe care și-au așezat definitiv credința și nu i-a mai zdruncinat nimeni. Parcă-i văd spunând, El este într-adevăr Mesia, hai să mergem înapoi pe urmele pe care am trecut cu El. Și Matei merge înapoi până la Avraam. Ioan împachetează mărturiile lui și în Cap. 20:30 și 31 ne spune că a scris intenționat pentru ca și noi să știm și să putem crede că El este Fiul lui Dumnezeu și crezând să avem viață în Numele Lui. Iar în Faptele Apostolilor 4:13 vedem că și preoții și cărturarrii de atunci au realizat că apostolii umblaseră cu Domnul Isus. Deja începuseră să semene cu Domnul Isus. A început să se vadă tot mai pronunțat înțelepciunea, vocabularul și gingășia Domnului Isus.

Simon devine cu adevărat Petru, cel statornic care în Epistolele lui începe să predea supunerea, smerenia și într-adevăr îl urmează pe Domnul Isus până la moarte. Eusebiu transmite mărturia lui Clement că Petru a asistat la martirajul soției lui pe care a încurajat-o mereu cu cuvintele, amintește-ți de Domnul Isus, amintește-ți de Domnul Isus, după care el a cerut să nu-l răstignească ca pe Domnul Lui, că nu este vrednic de asta și moare cum a cerut, răstignit cu capul în jos. Ioan, fiul tunetului, devine ucenicul iubirii și găsim prin toate epistolele lui cuvintele pline de gingășie ale Domnului Isus: copilsașilor și preaiubiților... și în 1 Ioan 3:2 ne spune că nu suntem ca El dar când se va arăta El ne asigură că vom vedea bine cum este și

vom fi și noi ca EL

Filip caută pe prietenul lui Natanael să-i prezinte pe Domnul Isus spunându-i vino și tu să vezi... și moare și el printre primii dintre apostoli martirizat în Frigia. Toți sfinții apostoli au murit ca martiri în afară de Ioan care a fost exilat în Patmos, prezervat de Domnul Isus pentru noi revelații.

Este clar că apostolii l-au cunoscut bine până la urmă dar întrebarea a rămas pentru noi și pentru alții ca Filip, "de atâta vreme sunt cu voi și nu m-ați cunoascut?" Și știm bine că Apostolul Pavel fără să-l cunoască pe El a făcut mare pagubă bisericii și asta ne atrage atenția că și noi fără să-L cunoaștem suntem capabili să facem mare pagubă binericii și lucrării Lui. Dar Apostolul Pavel când L-a cunoscut, le spune Filipenilor în 3:10 și 11, că vrea să-l cunoască și mai mult și vrea să cunoască bine și puterea învierii lui și chiar părtășia suferințelor Lui...

Oare noi arătăm că-L cunoaștem pe Domnul de atâta vreme?

Slujirea și umilința seamănă cu ale Lui?

Gingășia și blândețea seamănă cu ale Lui?

Îndurarea noastră față de alții se manifestă cum s-a manifestat harul Lui față de noi?

Suntem gata să iubim și să cheltuim pentru cei ce nu merită?

De atâta vreme numai atâta Îl cunaoștem?

Pavel îi întreabă pe Galateni, după ce L-ați cunoascut pe Dumnezeu, de ce vă tot întoarceți la trăirea veche. De atâta vreme, numai atâta?

Și așa cum Domnul Isus încheie seara aceia cu cuvintele, "sculați-vă, haide să plecăm de aici!" Mă gândesc că și noi trebuie să ne sculăm și să plecăm de aici, de unde îl cunoaștem sau nu-l cunoaștem, cu dorința fierbinte să-l cunoaștem tot mai mult ca și sfinții Apostoli și să fim tot mai folositori împărăției lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute la aceasta și să fie slăvit că încă ne mai cercetează prin Cuvântul Lui!

Pavel Ploscariu

Din Cer, de sus coboară ajutorul,
Și cine are milă de sărac
Îl împrumută chiar pe Creatorul
Și are răsplătirile din veac

Iată minunea cea dumnezeiască:
Să dai, să dai, și-n loc să sărăcești
Făina ta să nu se mai sfârșească
Și cu cât dai mai mult, te-mbogățești! (vp)

Noi lucrăm,
luptăm,
jertfim
pentru Hristos!

La Cărpiniș

La Humoreni

La Ilisești